

obce po dobu svého úřadování před rokem 1919 byl vedl. Pro ten případ platí nyní podle §u 16 (7) zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. předpis §u 5 (4) a (5) tohoto zákona, který zní: »O povinnosti k náhradě škody rozhoduje bezprostřední úřad dohlédací, z jehož výroku může se jak obec, tak i ten, proti němuž byl výrok na náhradu škody vydán, odvolati. Na základě pravoplatného výroku dohlédacího úřadu rozhoduje řádný soud o výši náhrady, při čemž výrokem dohlédacího úřadu o povinnosti k náhradě škody je vázán.« Předpis tento jest předpisem formelního práva, o němž neplatí předpis práva materiálního §u 5 obč. zák. a vztahuje se tedy i na případy týkající se hospodářské správy obecní před jeho účinností vedené, poněvadž pro tento případ nemá zákon přechodných ustanovení (§§ 29 a 42 j. n., §§ 57, 59 cit. zák., prováděcí nařízení k cit. zák. ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 sb. z. a n. ku §u 57). Zákon nový též nerozeznává, zda jde o starostu ještě úřadujícího, či již mimo úřad jsoucího, naopak jest samozřejmo a plyne z ustanovení §u 16 (6) a (7), §u 18 (1), (2) a (3), že revise hospodářství obecního a předpisy o ní vztahují se i na období minulé a starosty v obdobích těch úřadující. Podle uvedeného předpisu přísluší soudům rozhodovati pouze o výši náhrady, úřady správními co do důvodu již zjištěné. Z přednesu stran je však patrné, že o povinnosti žalovaného k náhradě škody z vedení hospodářské správy obecní způsobem předepsaným tímto novým zákonem dosud nebylo rozhodnuto (srv. § 48). Nepříslušelo tedy nižším soudům, by jednaly a rozhodovaly o důvodu zažalované škody jakožto věci, jež nepřísluší na soudní pořad a jest tedy řízení v této příčině provedené i rozsudky na základě jeho vydané znatečnými podle §u 477 čís. 6 c. ř. s. Proto bylo k dovolání rozsudky tyto i s předchozím řízením zrušiti v částech, jež jsou dovoláním dotčeny a žalobu v tomto rozsahu pro tentokráte odmítnouti. (§§ 240 třetí odstavec, 478 první odstavec, 503 čís. 1 a 513 c. ř. s.).

Čís. 6707.

Zemský fond (na Moravě) jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat s ošetřením dítěte v nemocnici, třebaž otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, stíženého nakažlivou nemocí, do nemocnice.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv II 707/26.)

Nezletilý syn žalovaného, onemocnivší spálou, byl dopraven k nařízení okresní politické správy do zemské veřejné nemocnice v Z. na Moravě. Náhrady výloh, jež vzešly jeho ošetřováním v nemocnici, domáhal se zemský fond na žalovaném otci. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Rozhodnutí sporu závisí od posouzení otázky, zda nucené umístění nemocného ve veřejné nemocnici ve všem, co s tím souvisí, tedy i včetně stravování tam a léčení, spadá pod pojem izolace a zda tedy stát je povinen, hraditi také náklad na stravování nemocného a jeho léčení v nemocnici. Rodiče jsou podle §u 139 obč. zák. povinni také péči o fysic-

kou výchovu dítěte, totiž péči o jeho život a zdraví, výživou pak podle §u 141 v první řadě jest povinen otec; jest zajisté nepochybným, že otec jest povinen náhradou nákladů stravování a léčení dítěte v nemocnici, kam dítě bylo dáno pro obyčejnou těžkou, nemocničního léčení vyžadující chorobu. Souzený případ liší se od takového obyčejného případu tím, že odevzdání dítěte do nemocnice nestalo se z vlastního rozhodnutí otce ani následkem naprosté nutnosti v důsledku těžké choroby, nýbrž z nařízení okresní politické správy jako úřadu příslušného podle §u 43 zákona č. 67/1913 ř. zák. Toto nařízení bylo také důvodným, neboť § 4 nařízení č. 39 ř. zák. na rok 1915 nařizuje při spále izolaci a § 7 zákona z roku 1913 stanoví v odstavci druhém, že nemocný má být dán do nemocnice, není-li účelná izolace v bytě možnou; toto opatření děje se podle §u 3 zák. z roku 1913 na posudek úředního lékaře a Dr. L. (úřední lékař) potvrdil jako svědek, že izolace v bytě možnou nebyla. Oba případy liší se tedy jen tím, že v jednom případě nemocničního léčení nastává z rozhodnutí rodičů nebo následkem choroby takové léčení (i bez vůle rodičů) nutně vyžadující, v případě druhém pak v důsledku zákonného předpisu pro nakažlivý ráz nemoci a v důsledku toho, že izolace v bytě není možnou; i v tom i v onom případě nese věc přirozeně a pochopitelně s sebou stravování a lékařské ošetření v nemoci. O tom, kdo v případě druhém (izolace v nemocnici) má nésti stravování a léčení, nezmiňuje se žádný ze zákonů prvního stolice citovaných. Dle §u 1 zákona č. 332 sb. z. a n. na rok 1920 převzal stát výkon zdravotní policie, obstarávané dosud obcemi, co bylo povinností obcí, určoval zákon č. 68 ř. zák. na rok 1870 v §u 2; ohledně nemocí nakažlivých v §u 4. a ustanovení §u 4 písm. a) tohoto zákona bylo celkem převzato do § 4 č. 8 cit. zákona č. 332 z roku 1920. Co má být zapravováno ze státní pokladny, stanoví § 36 zákona z roku 1913, kde však o nákladu na stravování a léčení se nemluví, nýbrž jen (sub d) o nákladech na izolaci; podotýká se, že zde je citován § 17, dle kterého může úřad naříditi izolaci a stravování ve zvláštních místnostech, § 36 však mluví pouze o nákladu na izolaci samotnou. Také náklady má hraditi obec, určují §§ 15—17 zákona ze dne 13. července 1922 č. 236 sb. z. a n. Než tam o náhradě nákladů na stravování rovněž není zmínky. Že ani s hlediska zákona z roku 1870 není obec, a v důsledku §u 1 zákona č. 332/1920 sb. z. a n. ani stát, povinen ku hrazení nákladů na stravování a léčení, vyslovil ostatně nepřímo již bývalý nejv. správní soud ve Vídni rozhodnutím, otištěným ve sbírce Budwinského pod č. 2909, kde uznal, že následky s izolací spojené musí nésti obec pobytu, ale náklady spojené se stravováním a léčením musí jí nahraditi domovská obec nemocného (který byl osobou chudinské péče). Domovská obec je však podle §u 23 zák. č. 105 ř. zák. na rok 1863 jen potud povinna zaopatřením svého příslušníka, pokud tu není jiných osob dle občanského práva k tomu povinných. Rozhodnutím oním vyslovena tedy zásada, že při izolaci osoby nakažlivou nemocí stížená náklady se stravováním a léčením nemocného má hraditi ten, kdo je k tomu podle občanského práva povinen, a není-li ho, tedy činitel poslední, tedy obec domovská. Soud má tedy za to, že obci (státu), který nařídil a provádí izolaci, náleží hraditi náklad s provedením iso-

lace samotné (doprava, umístění, dohled a pod.) spojené, že však živení a léčení nemocného pokud se týče otázka, kdo má nésti náklad na to, není zákonem izolaci připouštějícím nijak dotčena, a že otázku tuto třeba řešiti podle obyčejných norem soukromého práva, že tedy v souzeném případě je jím povinen žalovaný otec; ježto zemský fond učinil tak za něho, má dle §u 1042 obč. zák. nárok na náhradu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu §u 503 čís. 4 c. ř. s., ale není opodstatněno. Žalující fond nedomáhá se náhrady nákladu za dohled a izolaci, který podle §u 36 zák. ze dne 14. dubna 1913, čís. 67 ř. zák. o zamezení a potlačení přenosných nemocí v případech pod písm. d) tam uvedených se zapravuje ze státní pokladny, nýbrž žádá zaplacení ú t r a t o š e t ř o v a c í c h, které, poněvadž vznikly u nezl. syna žalovaného, podle §§ 139 a 141 obč. zák. v první řadě nésti má žalovaný jako jeho otec. Tyto útraty vynaložil za žalovaného mor. zemský fond, a domáhá se tudíž podle §u 1042 obč. zák. na žalovaném právem, by mu zaplatil tyto útraty ošetrovací za něho vynaložené. Dovolací soud souhlasí proto s výrokem odvolacího soudu, ale také s jeho důvody, na které dovolatele odkazuje. Na věci ničeho nemění okolnost, že žalovaný nesouhlasil s odevzdáním svého nezl. syna do nemocnice, neboť stalo se tak v zájmu veřejnosti a na základě úředního nařízení. Tím nezanikly povinnosti žalovaného vůči jeho nezletilému synu plynoucí z §ů 139 a 141 obč. zák., a nemůže míti vlivu na právní posouzení věci ani domnělý výrok Dr. L-a, že náklady spojené s izolací ponese stát.

Čís. 6708.

Odvolání lze sepsati protokolárně i tehdy, když ze dvou advokátů, v místě soudu bydlicích, nechce odvolání podepsati advokát, jenž vzhledem k tomu, že druhý advokát zastupuje odpůrce, přichází jediné v úvahu.

Odvolání odevzdané přímo s o u d c i u příležitosti žádosti odvolatele za protokolární sepis odvolání, nelze pokládati za odevzdané s o u d u. Bylo-li odvolání úředně převzato prvním soudem teprve po uplynutí odvolací lhůty, nemůže se na jeho opozděnosti nic změnit tím, že soudce opomenul, poukázati odvolatele, by odvolání odvolatelem vlastnoručně sepsané, odevzdal do podatelny, a neudělil mu lhůtu k opravě odvolání opatřením advokátova podpisu.

Stížnost odvolatele do postupu prvního soudu, jež měla býti pokládána za odvolání, nelze považovati za včasné podanou, byla-li sice ve lhůtě podána u soudu druhé stolice, avšak, byvši tímto soudem vrácena soudu první stolice, došla tohoto soudu teprve po odvolací lhůtě.